

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XVIII. (XXXIV.) ÉVFOLYAM, 2 SZÁM 2023. JANUÁR 14.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Békét Oroszországgal!

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Békét Oroszországgal!

Lassan egy éve, hogy Európában dúl a háború. Ne áltassuk magunkat, hogy a harc Ukrajnában folyik, és nem nálunk! A háború bármikor átlépheti a határt.

Ne nyugtatgassuk magunkat azzal, hogy ez a drónok háborúja, nem halnak meg tízezzel emberek! Az atomfegyverek már itt vannak Kelet-Európában, s bármikor bevetethetjük őket. Ami azután következik, azt elképzelni sem tudjuk, vagy inkább félünk elképzelni.

Elég a háborúból! Ezt mondjuk hónapok óta. Valljuk be őszintén: nem sok sikerrel! Az USA vagy az EU vezetőit nem hatja meg, hogy egyszer, kétszer, háromszor, vagy akárhányszor tüntetünk a háború ellen. A magyar kormány sem miattunk húzza-halasztja a parlamenti igent a svédek és finnek NATO-tagságáról.

Mondom: nem sok sikerrel, de egy kevéssel igen. Az emberek ma jobban értenek bennünket a Nyugati téren, mint pár hónappal ezelőtt. A közösségi oldalakon dicsérnek bennünket a kiállásunkért. Lassan kezdenek egymásra találni azok is, akik ellenzik a háborút. Megszületett a Békeforum, amely keretet biztosíthat mindenkinek, aki a háború ellen van. Mindegy, hogy miért, csak legyen ellene!

Nem elég ellenezni a háborút, meg kell mondani, hogy mi békét akarunk. Működőképes, életképes békét! Békét, ami nem a másik kiirtására, elnyomására épül, hanem az érdekek és lehetőségek józan mérlegelésére.

2014-15-ben Minszkben Franciaország, Németország és Oroszország, illetve Ukrajna és Belarusz megegyeztek, hogy a Donbasz területén véget vetnek a fegyveres harcoknak, és Ukrajna keleti tartományai különleges státuszt kapnak.

A franciák, a németek megértették, hogy Oroszországgal kell megegyezni. Ha nem egyeznek meg, jönnek mások, az amerikaiak és a britek fognak beavatkozni, és onnantól fogva a jó isten sem ment meg a háborútól. Az oroszok is értették, hogy jobb elfogadni a kevesebbet, és így megelőzni, hogy a nyugat koalíciót szervezzen Oroszország ellen.

Mindenki jól járt volna. Ukrajna „keleti Svájcá” válhatott volna. A nemzetiségek, köztük a magyarok is, élhették volna saját életüket. Oroszország se érezte volna úgy, hogy a szomszédok felgyújtják a házukat. S nem utolsó sorsban senkinek se kellene most fagyoskodnia.

Mindenki jól járt volna, kivéve Amerikát, a liberális nagytőkét, a hadiipari cégeket, a háborúk mindenkorai haszonélvezőit. Amerika most látta lehetségesnek, hogy Oroszországot a földre tiporja, Kínát visszaszorítsa Ázsiába, és

megteremtse a szép új liberális világot, amelynek megkérdőjelezhetetlen ura az Egyesült Államok.

Ukrajnában hatalomra juttatták Zelenszkijt, kiengették a palackból az ukrán nacionalizmust és fasizmust, és nekilökték az ukránokat az oroszoknak.

Az új generációs európai vezetők az Európai Uniót szinte tálcán kínálták fel Amerikának. Az USA-tól várják a gazdasági válság leküzdését és megrogygiant hatalmuk megvédését. A liberális agymosás pedig sajnos életveszélyesen legyengítette a népek nemzeti ellenállóképességét. Nincs tömeges ellenállás, legalább is egyelőre.

Háború van. A nyugat nem megegyezni akar, hanem diktálni. Ehhez le kellene győzni az oroszokat, de közel egy évvel a háború kezdete után, ennek a lehetőségei egyre kisebbek. Ha a nyugat ezt belátná, alá lehetne írni a békét.

De nem ez történik. Ha nem megy korlátozott háborúval, vélik a nyugati vezetők, akkor legyen nagy háború! Provokáljuk be a háborúba Belaruszt! Bresztől egyenes az út Moszkvába. Ha belépnek a belaruszok, miért ne léphetnének be a lengyelek, a britek, a németek, s utánuk szép sorjában a többiek? Most adjunk nehézfegyvereket az ukránoknak, de ha az kevés, egy „korlátozott nukleáris csapás” máris új helyzetet teremtene.

Ez életveszélyes út! Békére van szükség! A diktátum nem béke, hanem egy újabb háború forrása. Béke megegyezést, egymás érdekeinek elfogadását jelenti. Ha Amerika kivonul Ukrajnából, az amerikaiak biztonsága nem fog csorbát szenvedni. Ha Oroszország vonul vissza, a saját létével játszik.

Az oroszok olyan területekért küzdenek, mint a Donbasz vagy a Krím, amelyek a történelem folyamán mindig is hozzájuk tartoztak. Sohasem mondták, hogy Varsót vagy Budapestet akarják elfoglalni.

A békéhez Oroszország és az USA megegyezése vezethet. Ez igaz, de Európa katalizátor lehet. Európa független létezéséhez Európa és Oroszország megegyezése kell. Az EU vezetőinek nem Kijevben kell egy zöldtrikós amerikai báb mellett fotózni, hanem Moszkvába kell elmenni. Nyíltan, bátran! A független, szabad Európa a tét.

Magyarország akkor jár jól, ha időben leszáll a háború vonatáról. Ezen az úton csak vesztesek lehetünk. Nyertesek csak akkor lehetünk, ha egy új világ születik.

El kell dönteni, hogy mik akarunk lenni! Rabok egy blokkokba zárt világban, vagy szabadok egy sokszínű, sokpólusú világban. A magyar történelemben legalább egyszer ugorjunk ki sikeresen a háborúból!

A fegyverek háborúhoz vezetnek, nem békéhez!

„A békéhez a több fegyver vezet” – jelentette ki a NATO főtitkára. „Addig nem lesz tartós béke, amíg az elnyomás és önkény uralkodik a szabadság és demokrácia felett.” Stoltenberg sürgette a tagállamokat, hogy még többet költsenek katonai célokra. Az adófizetők pénzéből kell biztosítani a hadipar busás profitját. A fegyverek háborúhoz vezetnek, nem békéhez.

Békét Oroszországgal!

Berlinben Rosa Luxemburg és Karl Liebknecht halálának évfordulóján a Német Kommunista Párt és más baloldali szervezetek elítélték a német kormány háborús politikáját. Le a háborúval! Békét Oroszországgal! – követelték a tüntetők. Egyre többen ismerik fel: békét nem lehet fegyverkezéssel és háborús politikával elérni. Meg kell egyezni Oroszországgal!

Német parancsnokság: irány Moszkva?

Januártól a németek vették át a NATO Nagyon Magas Készenléti Összhaderőnemi Kötelékének parancsnokságát. Jelenleg 11,5 ezer katona tartozik ide, magva a német 37. páncélgránátos dandár. Német vezénylet alatt megyünk a háborúba? Ismerős a történet, és sajnos, a vége is.

A nyugat Belaruszt akarja belekényszeríteni a háborúba

Az USA és Ukrajna mindent megtesz azért, hogy Belaruszt belerángassa a háborúba. A nyugat és az orosz területek között a legrövidebb út Belaruszon át vezet. Belarusz bekapcsolódása a háborúba ürügy lenne több NATO-ország katonai akcióira. Lukasenko elnök felkereste a belarusz területen állomásozó orosz csapatokat, amelyek Belarusz védelmét segítik.

USA: ukránok, lőjétek az oroszokat kedvetekre!

Az USA újabb 3 milliárd dollár értékű katonai eszközöt ad Ukrajnának. Egyebek között 50 darab Bradley páncélozott gyalogsági harci járműt, 500 harckocsielhárító rakétát és számolatlan mennyiségű lőszert.

Történelem

Szalay-Bobrovniczky módra

A Honvédség alakulatait ezentúl történelmi személyiségekről nevezik el, hogy „meg- és újjáteremtsék a magyar katona harcos szellemiségét, aminek legfőbb forrása és éltetője a vérrel írt katonai hagyomány.” A szocializmus hadserege, a Néphadsereg nem szerepel a hagyományok között, noha a Néphadsereg összehasonlíthatatlanul erősebb volt, mint Horthy Magyar Királyi Honvédsége, vagy akár a mostani Magyar Honvédség. Nem is beszélve arról, hogy még élnek azok a nemzedékek, akik a szocializmus idején voltak katonák, és jó emlékeket őriznek. Az felelős átnevezéstől nem lesz erősebb a magyar haderő, és aligha ijesztünk rá az orosz vagy a kínai vezérkarra.

Népszava: a nép szavából liberális szócső lett

150 éves a Népszava. Eredetileg a Magyarországi Szociáldemokrata Párt (MSZDP), majd 1948-tól a szakszervezetek lapja volt. A nép szavaként indult, sokáig a szervezett dolgozókat szolgálta, segítette a szakszervezeteket a tőke elleni harcban. Fellépett a tőkés háborúk, a fasizmus ellen. Időről-időre fórumot teremtett másoknak is, akik békét és szocializmust akartak. Mára a Népszava a liberális tőke kiszolgálójává lett. Kiveszi részét a magyarországi szocializmus elleni kampányból, a liberális pártok propagandájából. (Fotó: Népszava)

Elég az amerikaiak belepofázásából!

Az USA 45 évvel ezelőtt, 1978-ban adta vissza Magyarországnak a magyar koronát. 1945-ben úgy gondolták, hogy joguk van rabolni, még a koronát is. 1978-ban úgy gondolták, hogy joguk van befolyásolni a magyar politikát. Ma azt gondolják, hogy joguk van belepofázni a magyar politikába. A korona visszaadásának évfordulóját is erre használta Pressman amerikai nagykövet. A magyar politikai elit (a képen Vargha Tamás, HM-miniszterhelyettes) pedig mosolyog hozzá, még ha kínjában is.

Elég az ukránokból!

A BM közlése szerint január első hétvégéjén több mint 23 ezer ukrán lépte át a magyar határt. Akár maradnak, akár nem, foglalkozni kell velük. A magyar kormány nemzeti ügyként az évszázad legnagyobb humanitárius akciójaként propagálja az ukránok fogadását, miközben az emberek többségének elege van az ukránokból. (Fotó: demokrata.hu)

Öten tudták legyalogolni a 180 kilométert

Véget ért a liberális középiskolai tanárok menetelése Miskolctól Budapestig. Valójában csak 5 fő gyalogolta végig a 180 kilométert, a többiek nem. A tanítási szünet idején liberális bulinak lehet, hogy jó volt, de az oktatás problémáinak rendezésére alkalmatlan, sőt káros. A liberális szervezeteknek be kellene látniuk, hogy a társadalom, de még a pedagógusuk nagy része sincs velük. Elég a liberális önmutogatásból!

Gyors évkezdés a Munkáspártnál

Az új esztendő első szombatját már munkával töltötte a Munkáspárt Országos Elnöksége (OE). A közelmúltban megválasztott 15 fős szervezet irányítja a Munkáspártot két kongresszus között.

Az OE kötetlen véleménycserét folytatott a bel- és külpolitikai helyzetről, továbbá a Munkáspárt tevékenysége továbbfejlesztésének lehetőségeiről. Sok érdekes javaslat hangzott el, amelyeket érdemes a párt munkájába beépíteni. Csodák nincsenek, hangzott el. Jól kell hasznosítani azt, amink van. El kell lesni mások jó ötleteit, mindig keresni a korszerű megoldásokat.

Az OE munkája döntő mértékben meghatározza a Munkáspárt egész tevékenységét, hatást gyakorol a tökeellenes erők küzdelmére – emelte ki a párt elnöke az OE munkarendjéről folytatott vitában. Ez a mi felelősségünk, kollektív és egyéni felelősségünk – tette hozzá. Az OE elfogadta a munkarendre tett javaslatot.

Folytatnunk kell a háborúellenes megmozdulásainkat! – hangzott el az OE ülésén. A Munkáspárt február 6-án ismét tüntetést szervez Budapesten, a már megszokott és jól bevált Nyugati téren. Le a háborúval! Le az inflációval! Ezek a jelszavaink maradnak, de bővülnek egy újjal: Békét Oroszországgal!

Az OE megvitatta a tavaszra tervezett 29. kongresszus koncepcióját. Mint ismeretes, az új szervezeti szabályzatunk szerint évente kell kongresszust tartani. Az alapvető politikai és pénzügyi kérdéseket kongresszuson kell eldönteni. A Munkáspárt 29. kongresszusára várhatóan április 15-én kerül sor.

Az OE meghallgatta Gál Péter és Barabás György OE-tagok beszámolóját az Antiimperialista Platform decemberi belgrádi rendezvényéről. Bemutatták a platform plakátjait.

Az OE tudomásul vette, hogy a Kínai Kommunista Párt online-konferenciát szervez a kínai modernizáció tapasztalatairól. Ezen a Munkáspárt is részt vesz.

Az OE üdvözölte, hogy ellátogat a Munkáspárt székházába a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság nagykövete, Choe Kang Il.

Az OE tudomásul vette, hogy a párt elnöke részt vesz Nógrád vármegye párttagértekezletén.

Nem hiszek a csodákban

Évkezdő beszélgetés Thürmer Gyulával

Milyen lesz az idei esztendő? Reális veszély-e a háború? Milyen esélyei vannak a Munkáspártnak? Ilyen és hasonló témákról kérdeztük a Munkáspárt elnökét.

Sokan meglepődtek a Munkácsy utca környékén január 7-én. Még maradt egy-két nap az évvégi össznépi vakációból, de Önök máris dolgoztak. Mire készülnek?

Szó, ami szó, én szeretem az év végét. Csend van a városban, könnyű közlekedni. De tudni kell időben átállni a munkára. A tavalyi év nehéz volt, de 2023 még nehezebbnek látszik.

Nem tudjuk, hogy a háború hova vezet. Csak azt látjuk, hogy rohanunk a háborúba. Nem tudjuk azt sem, hogy a gazdasági nehézségek, az infláció mikor érnek el egy olyan szintet, amit a társadalom már nem tud tolerálni.

És megvannak a párt saját nehézségei. Kénytelenek vagyunk hazaküldeni a munkatársakat, mert nem győzzük a fűtéssel. Nagy rendezvényeket is csak tavaszra tervezünk, amikor már nem kell fűteni. A párt nem magánszemély, ránk nem vonatkoznak a kormányzati kedvezmények, úgyhogy most a villanyszámlánk egy átlagos napon, amikor dolgozunk, harmincezer forint körül van.

2024-ben európai parlamenti és önkormányzati választások is lesznek, ezt is végig kell gondolnunk. Tennivaló van bőven.

Az Országos Elnökség ezért már január 7-én ülésezett, és két nappal később a megyei el-

nökök is összejöttek. A mi dolgunk, hogy lendületet adjunk az egész pártnak.

A Munkáspárt és Ön személy szerint is sokat foglalkozik a háború kérdésével. Sokan gondolják, hogy voltaképpen még nincs háború, és a kormány is azt ígéri, hogy kimaradunk. Akkor miért tartják ennyire fontosnak?

A háború nem akkor kezdődik, amikor nálunk lőnek. Magyarország területén még nem dörögnek a fegyverek, de Ukrajnában már világméretű háború folyik. Nem Ukrajna harcol Oroszország ellen, hanem a NATO és az EU államok háborúznak Oroszországgal. Ők adják a pénzt, a fegyvert, mindent. És ez a tragédia, mi is részei vagyunk ennek a nyugatnak.

Az USA és Ukrajna láthatóan folytatni, sőt kiterjeszteni akarja a háborút. Provokálják Belaruszt. Egyre több fegyvert adnak az ukránoknak. Az európai országokban pedig folyik egy nagy háború intenzív előkészítése.

A háborúban már benne vagyunk, még ha nem is lőnek nálunk. A NATO és az EU oroszellenes akcióit a magyar kormány – kis kivétellel – de megszavazza. Az ukránoknak mi is adunk pénzt. Orbán kijelentése szerint ukrán egészségügyi katonákat képzünk ki magyar területen. Szerinte ezek nem katonák, szerintem viszont nagyon is azok.

És akkor még nem beszéltünk a magyar területén lévő NATO harccsoportról, a NATO parancsnoki központokról.

HÁBORÚRA KÉSZÜLÜNK?

Magyarország intenzíven fegyverkezik. Háborúra készülünk?

A háború óriási hasznot hoz a hadiipari üzemeknek. Az amerikaiak, a németek, a törökök, de most már a dél-koreaiak is degeszre keresik magukat a hadiipari rendelésekből, beleértve a magyar vásárlásokat is.

Az Orbán-kormány is megpróbál gazdasági hasznot húzni a fegyverkezésből. A milliárdok egy részét igyekszik magyar vagy vegyes tulajdonú üzemeknek juttatni. A magyar fegyverkezés egyelőre nem tart ott, hogy a magyar hadsereget politikai célok elérésére lehessen használni. Egyébként se nagyon értem, hogy melyek azok a célok, amelyeket Magyarország politikai és gazdasági eszközökkel ne tudna elérni, s amihez fegyver és katona kell.

A NATO-nak nem magyar katonák és tankok keltenek. A NATO-nak a magyar terület kell, amelyet felvonulási és utánpótlási területként használhat egy nagy háború esetén. A NATO és a németek hadtáp főnökei egymásnak adják a kilincset Budapesten. Magyarország háború esetén akár a csapatok ételmezése és anyagi ellátása, akár a sebesültek egészségügyi ellátása terén fontos szerepet játszhat.

Nem túlzás ilyen feltételezést tenni?

Túlzás? Elfelejtjük a saját történelmünket? 1999-ben Magyarország területén nem volt háború, nem lőttek, de mégis részesei voltunk a NATO Jugoszlávia elleni háborújának. Taszáron amerikai légibázis volt, ahonnan könnyedén lehetett bombázni a szerb területeket. A magyar vasutak többtízezer tonna hadianyagot szállítottak. Magyarország területe ki volt szemelve egy esetleges szárazföldi támadás színteréül is. Szerencsére erre nem került sor.

A helyzetünk ma is stratégiai, és háború esetén ugyanez lesz a szerepünk. A rossz hír az, hogy erről nem fognak bennünket megkérdezni. A parancsnokságok már itt vannak. A katonákat ideküldeni már gyerekjáték.

A Munkáspárt tiltakozott a kormány azon döntése ellen, hogy Koszovóban történő bevetésre felkészítenek 700 magyar katonát. Ilyen komoly a helyzet?

Koszovó a nyugat bűne, és a nyugat lesz a felelős azért is, ha háború lesz a Balkánon. Az USA, a NATO fel akarja számolni a független Szerbiát, és beolvasztani a nyugati rendszerbe. A szerbek azonban ellenállnak. A nép támogatja Vucic elnököt, amíg ő ellenáll. De ha már nem tud, vagy nem akar ellenállni, akkor mi fog történni?

Magyar katonai erő alkalmazása szerintem a Balkánon jöhet szóba. Nem véletlen, hogy karácsony előtt stikában döntöttek arról, hogy 700 magyar katonát lehet Koszovóba vezényelni. Ezek veszélyes dolgok. Az is felháborító, hogy titokban csinálták. A honvédelmi miniszter imád a nyilvánosság előtt mutatkozni, de egy szóval sem említette a koszovói kalandot.

Orbán Balázs, a miniszterelnök politikai igazgatója a Mandinerben (V. évfolyam 1. szám) kijelentette, hogy a Szovjetunió és az európai szocialista rendszerek felszámolása után létrejött világrend megbukott. A világ nem akar az USA által uralt liberális világban élni. Ön is így látja?

Ami igaz, az igaz! Én is így gondolom. De egyetértek Orbán Balázs másik gondolatával is, miszerint a nyugati világ válasza a tömbösödés, azaz régi-új szövetségek létrehozása lényegében amerikai irányítással. Azzal is egyetértek, hogy ez nekünk, magyaroknak nem jó.

Ezt látjuk Ukrajna támogatása ürügyén is. A NATO, mint szervezet nem száll be, de az USA 2022 áprilisában összehalapálta a ramsteini fórumot, amelyben már több mint 50 ország vesz részt, és nem csak a NATO tagjai. Tehát egyszerre régi és új. Sajnos, Magyarország is benne van.

De ugyanilyen trükk a Kína elleni szervezkedés is. Hol a Huawei ellen szerveznek szövetségeket, hol a kínai emberi jogokért. Most itt van a covidügy. A kínaiak végre megnyitják a határokat, a nyugat pedig egy táborba hívja azokat az országokat, amelyek hajlandók a kínaiak előtt lezárni a saját területüket. Ez durva politikai lépés Kína ellen.

Akkor Ön, illetve a Munkáspárt is ellenzi a blokkosodást?

Természetesen igen, ellenezük. Magyarországnak kelettel is, nyugattal is jó együttműködésben kell lennie, függetlenül attól, hogy ideológiai, vallási, filozófiai szempontból mit gondol róluk.

Két dolgot azonban másként látunk, mint a kormányzat. A kormány hisz abban, hogy a független nemzeti politikát meg lehet csinálni a NATO-ban és az EU-ban. Mivel hisznek ebben, várják a csodát. Ilyen „csoda” Trump esetleges győzelme. Emlékeznek a miniszterelnök szavaira? „A béke neve Trump!” Nem biztos, hogy Trump elég ehhez.

Ilyen reményeket fűztek az új olasz miniszterelnökhöz is. De ma már látszik, hogy Giorgia Meloni nem akar az oroszokkal

**MÁS NÉPEK ELNYOMÁSÁRA KÉPZIK
A MAGYAR KATONÁKAT**

és a kínaiakkal békés politikát folytatni. Vagyis egy Meloni sem csinál tavaszt.

Szerintünk határozott lépésekkel kell építeni a hidakat kelet felé, és belátható időn belül el kell hagyni a NATO-t és az EU-t is.

Igen, igen, de sokan irreálisnak vélik a kilépés és semlegesség ötletét. Ennek ellenére folytatják ezt a politikát?

Nézzé, a háború rossz, és ezt egyre jobban fogjuk tapasztalni. A háborúba a NATO és az EU miatt kerülünk, ezt is kezdik sokan felismerni. Orbán miniszterelnök mondta, hogy nem ért egyet Oroszország háborújával, de megérti. Nos, az EU és a NATO még ezt a megértést sem tűri.

Tehát, ha mindez igaz, akkor nem kell ragaszkodnunk ezekhez a szervezetekhez. Mi képviselni fogjuk a kilépés és a semlegesség álláspontját a jövőben is. Ez egy világos alternatíva Magyarországnak számára.

Sokak szerint a szocializmusnak egyszer és mindenkorra vége. Nem így lenne?

Az Orbán-kormány szerint a független Magyarország, a sokirányú összekapcsolásra épülő külpolitika megoldja minden bajunkat. Szerintünk a mai európai és magyar gondok nagy része abból fakad, hogy a kapitalizmus válságban van. Mélyreható változásokhoz szakítani kell a kapitalizmus logikájával és a pénz uralma helyett az emberek, a népek érdekeit megvalósító társadalmi rendszer kell.

Ha a magyar elit nem félne a szocializmus lehetőségétől, nem tiltana mindent, ami a szocializmusra emlékeztet. De félnek, mert tudják: ahogy szaporodnak a bajok, úgy juthat egyre több ember eszébe, hogy a szocializmus tisztességesebb és igazságosabb társadalom.

Az emberek nem buták. Értik, hogy nem lehet jó az a társadalom, amely a gondjait háborúkkal akarja megoldani.

Térjünk át hazai vizekre! A nyugdíjasok februárban megkapják a 13. havi nyugdíjat. Mi erről a véleménye?

Nézzé, a pénz mindig jól jön, különösen a mai inflációs világban. Más dolog, hogy így ebben van egy nagy adag igazságtalanság. Ugyanis mindenki megkapja a plusz nyugdíjat, a szegény is, a gazdag is. A Munkáspárt szerint a leggazdagabb rétegeknek nem kellene még több pénzt adni. Így is van nekik elég. Viszont többet kellene adni azoknak, akik nagyon kis nyugdíjból kénytelenek élni. Nekik kellene segíteni, sok esetben a túlélésért vívott harcukban.

Az „ársapka” fogalma bekerült a magyar valóságba. A liberálisok elítélik, mondván, hogy nem segít. Az üzleti körök pedig ellenzik a piaci folyamatokba való beavatkozást. A Munkáspárt hogy látja?

Az ársapka azt jelenti, hogy a kormány néhány alapvető áru árát korlátozza. Nem örök időkig, hanem átmenetileg. Nem minden áruét, csak néhányét.

Szerintünk az ársapka segítség a nehezebb körülmények között élőknek. Még akkor is segítség, ha nem minden településen lehet „ársapkás” húst vagy tejet kapni, hanem csak drágábbat. Még egyszer mondom: segítség, de nem csodaszer!

Az ársapka nem csinál szocializmust, továbbra is kapitalizmus van, ahol a pénz a döntő. A kereskedő azt, amit elveszít az ársapkás termékekkel, átrakja más termékekre. Ezt az általános drágulást látjuk meg.

A dolgozó emberek életének javításához nem elég az ársapka. A tőkés rendszert kell megváltoztatni.

A Munkáspárt nem csatlakozott a pedagógusok Miskolcra induló felvonulásához. Nem támogatják a pedagógusokat?

Szögezzünk le néhány dolgot! Egy, nem a pedagógusok tüntetnek általában, hanem a liberális pedagógusok egy része. Ezt soha se felejtjük el! Kettő, a társadalom zöme nem ért egyet a pedagógus szakszervezetek akciójával. Három, az egész ügy nem a tanárokról, és főleg nem a gyerekekről szól, hanem a kormány elleni liberális támadásról. Négy, az oktatás bajait alapvetően a kapitalizmus okozta. A pedagógusok közül sokan támogatták a rendszerváltást, és most panaszkodnak, hogy nem ilyen menyasszonyt akarnak.

Én mást mondok. Kérem a tanárokat, tanítókat, oktatói dolgozókat, hogy tiltakozzunk együtt a háború ellen! Miért ne lehetne? Persze, a háború komoly dolog és a háborúellenes tüntetésekért az amerikai nagykövetség nem osztogat piros pontokat.

A magyar kormány látványosan védelmezi a kereszténységet, támogatja az egyházakat. Sokan tartanak attól, hogy az állam elveszíti világnézeti, vallási semlegességét. Ön, hogy látja?

A kereszténység az emberi civilizáció fontos értéke. Ez nem függ attól, hogy az egyházak milyen politikai szerepet játszottak régen vagy játszanak ma. Egyetértetek, védeni kell a kereszténységet.

De tény, hogy nem mindenki keresztény, és nem is mindenki vallásos. A modern állam sem vállalkozhat sem a vallásosság, sem egyik vagy másik vallás képviselőjére.

Valamit azonban nem szabad elfelejteni. A mai tőkés világ kiöli az értékeket. Nincsenek értékbeli kapaszkodók, és ez válságot idéz elő, sőt már elő is idézett a társadalomban. A kereszténység is egy eszköz az érték nélküli világ elleni harcban.

A szocializmus annak idején kialakította saját értékrendjét. Világos volt, hogy mi a jó és mi a rossz. A szocializmus értékrendje egyébként sok mindent átvett azokból az értékekből, amelyet a keresztény civilizáció kitermelt, noha ezt nyilvánosan nem ismerte el. Sőt az egyházakkal folytatott eszmei és politikai harc miatt a történelmi folyamatosság elemeit tagadta is.

A mai elit is hibát követ el. Feldarabolja a magyar történelmet, és a folyamatosságból kizárja a szocializmust. Pedig, mondjuk, a család fontosságát sem a maiak fedezték fel. Arról nem is beszélve, hogy az önmegsemmisítő liberális nézetek ellen nem csak konzervatív álláspontonról lehet küzdeni, hanem az embert előtérbe helyező szocializmus oldaláról is.

Úgy tudjuk, hogy a Munkáspárt nemzetközi téren is igyekszik többet tenni.

Benne vagyunk a Kommunista és Munkáspártok Találkozóit előkészítő Munkacsoportban. Az idén a találkozó Törökországban lesz. Szeretnénk továbbvinni javaslatunkat a mozgalmunk erősítésére és hatékonyságának növelésére. A tőkével szemben csak erős munkásmozgalom veheti fel a harcot.

Úgy tűnik, hogy Kína is megnyitja a határait. Három éve nem volt személyes találkozó a Kínai Kommunista Párttal. Az idén szeretnénk itt is előre lépni.

Tagjai vagyunk egy új kezdeményezésnek, az Anti-imperialista Platformnak. Párizs és Belgrád után Caracasban terveznek nagy rendezvényt.

Várunk vendégeket Belarusból, Lettországból, Portugáliából. Minden területen, így itt is, a háború elleni küzdelem motivál bennünket.

Végezetül, egy személyes kérdés: hisz Ön a csodákban?

Nem, a csodákban nem hiszek. Nem hiszek abban, hogy egy csoda folytán bejutunk a parlamentbe, vagy győz a szocializmus. A munkában hiszek. Abban, hogy hittel, kitartó munkával csodákat tudunk teremteni.

KÍNAI ÚJSÁGÍRÓK INTERJÚT KÉSZÍTENEK THÜRMER GYULÁVAL

Ukrajna nem nyerheti meg a háborút

Robert C. Castel „Függőleges koporsó” című könyvéről

Az ukrajnai háborúról nem csak a fegyvergyártók és a fegyverkereskedők húznak le újabb és újabb bőröket, de a politikai elemzők, tanácsadók, bloggerek és más furcsa emberfajok népes tábora is.

Mivel az internetfüggők tábora jóval nagyobb, mint a háborúról személyes tapasztalattal rendelkezők köre, a médiapiacra szinte mindent el lehet adni. Minél inkább bennfentesnek tudja magát feltüntetni valaki, annál jobb pénzeket szakíthat cikkekkkel, médiakommentárokkal, könyvekkel, podcastokkal.

Sok ész sem kell hozzá. Elég jó nagy számokkal dobálózni a vélt orosz veszteségekről, magát megnevezni nem kívánó Kreml-forrásokra hivatkozni, s a néző már kajolja is a tudatos dezinfót vagy az egész egyszerű baromságokat.

Az olvasók információs immunitását sikerült oly mértékig csökkenteni, hogy lassan a legátlátszóbb hazugságot is képesek készpénznek, sőt bizonyított igazságnak venni.

Bedőlnek a hírek, hogy az orosz elnök beteg, pedig bármi ilyen nagyon kevés ember tudhat, és azok is a fejükkel felelnek a titokért. Nem tűnik fel senkinek, hogy a háborús katonai információkat legfeljebb a vezérkarok illetékesei ismerhetnek, de ők nem beszélnek. Megfellebbezhetetlen ítéleteket mondanak olyanok, akik soha a büdös életben nem jártak Ukrajnában, Oroszországban, de még Európa Bécsen túli részében sem.

E kis bevezetővel igyekszünk jelezni, hogy most egy sajátos, izgalmas, a magyar piacon újszerű könyvet ajánlunk olvasóink figyelmébe, Robert C. Castel „Függőleges koporsó” című kötetét.

A szerző, Robert C. Castel biztonságpolitikai szakértő. Átélt már háborúkat, és látott már hírszerző szolgálatokat belülről is, így az, amit leír, azt a munkával járó felelősséggel írja. Első kézből származó információkkal ő se nagyon rendelkezhet, de amit továbbít az olvasónak, az ellenőrzött, hihető.

Előnye, hogy a fizetését nem Soros-szervezetektől kapja, hanem Izraelben keresi, és mivel nem kis házában él, függetlenítheti magát a magyar médiaviszonyok tisztító hatásától.

A szerző mindjárt a könyv elején megosztja velünk dilemmáját: „mértékadó nyugati szaklapokban szinte lehetetlen olyan cikkel, tanulmánnyal találkozni, ami nem az ukrán fél győzelmét vizionálja.”

Robert C. Castel véleménye viszont az, hogy Ukrajna nem nyerheti meg ezt a háborút. Ehhez nincsenek meg sem az anyagi, sem az emberi feltételek. A szerző világosan kimondja azt, amit Magyarországon is előszeretettel megkerülnek: Ukrajna önállóan életképtelen.

„A nyugat által nyújtott katonai segítség nélkül a szuverén ukrán nemzetállam és vele együtt az ukrán nép önrendelkezésének az ügye már régen elbukott volna” – írja a szerző, majd hozzáteszi: „A feltételek és irányadás nélkül nyújtott katonai segítség viszont lassan, de totálisan fizikailag pusztítja el az agresszió áldozatát egy végtelenített háborúban.”

Világos az is, hogy Ukrajna, az ukrán állam megsemmisül, ha látványosan elveszíti a háborút. Oroszország, mint állam akkor sem szűnik meg létezni, ha történetesen nem nyerné meg a háborút.

A szerző rámutat a nyugati politika értelmetlenségére és megvalósíthatatlanságára. A nyugat a mostani háborúval is saját filozófiáját, világrendjét akarja Oroszországra rákényszeríteni. De ez sohasem ment a történelemben. „Oroszország sohasem volt hajlandó hosszú távon olyan világrendben élni, amit nem ő határozott meg, vagy legalább is nem volt meghatározó szerepe a kialakításában” – emeli ki az író. Következésképpen a nyugati politikának másként kellene állnia az ügghöz.

A szerző utal arra is, hogy a szankciós politika teljesen értelmetlen. Bizonytalan, hogy a nyugati szankciók okoznak-e egyáltalán kárt Oroszországnak. Az orosz ellenlépések viszont hideg, fűtetlen szobákat eredményeznek az EU-ban.

A szerző felteszi a logikus kérdést, hogy miért történik mindez, miért folytat a nyugat ilyen politikát, amikor tudhatja, hogy nem jó.

Választ is talál rá, ami nagyon elgondolkodtató „A nyugati demokráciák fokozatosan elvesztették a képességüket arra, hogy a normális politikai

paradigmán belül képviseljék a választók akaratát. A vészhelyzet üzemmód általánossá vált.. Az ürtügy teljesen mellékes. Legyen az a Brexit, Trump, a klímaváltozás, a covid-járvány vagy akár az ukrán válság, a hatalom úgy lubickol benne, mint hal a vízben.”

Ebből adódik a szörnyű következtetés: „ahhoz, hogy ez a vészhelyzet üzemmód fenntartható legyen, arra van szükség, hogy a választókat az állandó szorongás és felháborodás állapotában tartsuk.”

A szerző aggodalommal beszél arról, hogy a világ a tüzzel játszik. Eljöhet az a pillanat, amikor a háború fokozásának nincs más eszköze, mint az atomháború. „A 21. század az atomfegyverek évszázada lesz, és egyben globális anarchia évszázada is” – mondja teljes őszinteséggel.

Figyelmeztet bennünket, magyarokat is: „Az ukrajnai háború bármikor átterjedhet a szomszédos országokra...” Ilyen helyzetben nagyon körültekintő politikára van szükség.

Lesz-e a béke? Erre a kérdésre nem ad választ a szerző. De azt kimondja, hogy béke csak akkor lesz, ha a felek belátják, hogy katonai eszközökkel többet nem tudnak elérni, s csak önmagukat, népeiket veszélyeztetik.

„Az első és legfontosabb teendő: visszatérni a racionalitás és az önmérséklet talajára.” Ezzel a konklúzióval egyetérthetünk.

Szóval, olvassák el a könyvet, tanulságos is, és élvezni is fogják!

egyperces örületek

Kevéssel azt követően, hogy a közép-nyugat-eurázsiai ország vezetője látogatást tett az Egyesült Államok törvényhozásában, elárasztották országában az üzletek kirakatait a róla mintázott mellszobrok. Az ellenzék ezzel egyidejűleg pletykákat kezdett terjeszteni, hogy az uralkodó repülőgépe tengerbe zuhant az USA-ba tartó út során, már a Capitoliumban is csak silány hasonmása, valami harmadosztályú sorozatszínész személyesítette meg. A szobrocskák forgalomba hozását is az a korábban hozott elnöki rendelet tette lehetővé, mely szerint élő személynek tilos a törpehatalomban szobrot állítani, elkerülni szándékozván a személyi kultusz minden nyújtását, s baját. Egyesek nem állottak odáig menni kijelentéseikben, hogy az elnök korábban még sosem volt képes 3 összefüggő mondatot elmondani sügépnélkül, míg az amerikai tv-csatornákon közvetített elnöki beszéd szokatlanul jó volt. Hovatovább okos, logikus és szellemes, egyáltalán nem hasonlított az állami televízióban megszokott rapszodikus hadoválásokhoz.

A nép kezdetben egy legyintéssel elhessegette a gondolatot is, hogy a szeretett vezért baj érthette. Élték megszokott életüket, nem tapasztaltak sem javulást, sem romlást a hétköznapiok egyhangúságában. Nappal nem volt áram, ahogy az elmúlt 30 év során megszokták, éjjel pedig sötét van minden országban, miért éppen Zemukuruban kellene ennek másképpen lennie? A víz is ugyanúgy nem folyt a csapokból, mint korábban, ebben sem láttak bizonyítékot a vezér halálára. Az üzletek előtti sorállás sem változott, burgonyáért 13 órát elég volt türelmesnek

lenni, a wc-papír már jobban feladta a leckét, azért olykor 18 órát is kellett. De, aki ragaszkodik a luxushoz, az ne legyen rest áldozni is érte, tartotta a régi zemukurui mondás. Eredeti formájában viszont – si vas negligentam, para luxurium – már senki nem tudná idézni, kikopott a veretes nyelv a hétköznapi beszédből.

De a pimasz ellenzék csak terjesztette a rémhíreit, hogy a szeretett uralkodó már megtért az övéihez, s újabbnál újabb koholmány érvekkel támogatta aknamunkájának roskatag vájait. A próbálkozások java nem futótűzként terjedt, hanem gyorsan elenyészett, de ahogy a szobrocskák folyamatosan töltötték meg a boltok kirakatai után már a polcokat is, elfoglalva a helyet a burgonya és kvasz előtt, kezdett megtelepedni a gyanú, hogy lehet alapja a mindenfelől suttozott híresztelésnek. Nem segített eloszlatni a ködöt, hogy az elnöki hivatal rendeletben kötelezővé tette, hogy minden család köteles beszerezni egy szobrocskát, s azt naponta friss virággal ékíteni. A rendelet egyik alpontja továbbá azt is szabályozta, hogy aki 13 óránál kevesebbet áll sorban burgonyáért, az automatikusan minden ilyen esetben köteles venni egy szobrocskát, továbbá a wc-papír vásárlók minden vásárlás alkalmával kötelesek további szobrok vételére, függetlenül a sorbanállási időtől. Zemukuru otthonaiban tehát szaporodtak az elnöki szobrok és a családok terhei is a gyakori plusz költség miatt, amit a nép csak szobrász-adó néven emlegetett. Elszaporodtak a lumpen elemek között a goromba viccek is, pl. a diktátor lesz a vacsoravendég, utalva ezzel arra, hogy ha krumpli már nincs is, de a lakásban minden-

ünnen az elnöki szemek figyelik a családot. Megnyugtató volt a gondolat, hogy legalább az állandósult áramkimaradás miatt, jobban ki kell meressze a szemét, ha tudni akarja, mi folyik az ajtók megett.

Már csak az a kérdés, hogy mi fog történni, ha mégis hazatér az elnök az USA-ból egyszer? Megváltoztatja a törvényt, hogy mégis lehet élő személyt szoborni, s ezzel törvényesíti a személyi kultuszt? Vagy szoborvisszaváltó lerakatokat hoznak létre állami-lag, ahol a polgároknak bizonyos összeg befizetése fejében hivatalosan be lehet szolgáltatniuk a felgyűlt szobrocskákat? Erre már az ellenzéki rémhírterjesztőknek sincsenek ötletei.

KÓS ZOLTÁN

Európa népei nem kérnek a háborúból

Európa kezd megmozdulni. Tüntetések számos európai országban a háború okozta infláció, a szegénység, a háborús nyereszkedők, a NATO, sőt a kapitalizmus ellen.

OLASZORSZÁG

BULGÁRIA

SZERBIA

NÉMETORSZÁG

